

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Թիվ Երկու

Ուխտի անուններ

Jeff Pippenger

2023-08-10

Նախորդ հոդվածներում ես շատ բաներ եմ ներառել՝ փորձելով սկզբում ներկայացնել որոշ հիմնական հենակետեր: Այժմ կփորձեմ ավելի կենտրոնացած լինել տվյալ թեմայի վրա: Շնորհակալություն ձեր համբերության համար:

Սկզբից իսկ Աստված փորձել է ընդարձակել մեր ըմբռնումը այն բանի վերաբերյալ, թե Ով և ինչ է Նա: Այդ գործում Նա գործածել է մի շարք միջոցներ՝ մարդկանց օգնելու համար հասկանալու այն, ինչ Իր մասին հայտնվել է, և այդ միջոցներից մեկը «անունները» գործածությունն է՝ թե՛ Սուրբ Գրքերում Աստծուն տրված բազմաթիվ անունները, և թե՛ Իր ընտրյալ ներկայացուցիչներին տրված անունները: Նա ընտրում է չարի և բարու ներկայացուցիչներ:

Նա նաև օգտագործել է Իր ընտրյալ ուխտի ժողովրդի տնօրինական փոփոխությունները՝ պատմության ընթացքում աստիճանաբար մեծացնելու Իր բնավորության ըմբռնումը: Հետևաբար, ուխտի տնօրինական փոփոխությունների պատմությունները նույնպես բազմազան կերպերով վկայում են Իր բնավորության և էության ճշմարտության մեծացման մասին:

Եթե մենք Հայտնության առաջին գլխին մոտենանք որպես ներածության և հաջորդող գլուխների բանալիի, ապա սկզբնական գլխում գտնում ենք որոշ ճշմարտություններ, որոնք ազդեցություն են գործում զրքի մնացած մասի վրա: Այդ ճշմարտություններից մեկը կապված է այն բանի հետ, թե ով է Հիսուս Քրիստոսը, և ոչ պարզապես այն, որ Նա Ալֆան և Օմեգան է: Եթե Հայտնության առաջին գլխում որևէ ճշմարտություն է ներկայացված, ապա այն, ամենայն հավանականությամբ, վերջնական սերնդի համար փորձող ներկա ճշմարտություն է, իսկ այդ վերջնական սերունդը Պետրոսի կողմից նույնացված «ընտրյալ սերունդն» է:

Քրիստոսի բնավորության հատկանիշներից մեկը, որ մենք ուսումնասիրել ենք, այն է, որ Քրիստոսը նույնացնում է սկիզբը վախճանի հետ: Այն ժամանակը, երբ Քրիստոսը մեկ շաբաթվա համար ուխտը հաստատեց շատերի հետ, ներկայացնում է դիսպանսացիոն փոփոխություն՝ բառացի Իսրայելից դեպի հոգևոր Իսրայել: Սուրբ Գրություններում նշված դիսպանսացիոն փոփոխությունները, որոնք բոլորը վկայում են Քրիստոսի բնավորության և էության վերաբերյալ գիտության աճի մասին, եղել են Աբրամը, Իսահակը, Հակոբը, Հովսեփը, Մովսեսը, Քրիստոսը, Վիլյամ Միլլերը և հարյուր քառասունչորս հազարը: Կա դիսպանսացիոն փոփոխությունների մեկ այլ շարք, որ դրված է այդ շարքի վրա, և որը սահմանում է Աստծո եկեղեցու յոթ դիսպանսացիաները, որոնք ներկայացված են Հայտնության երկրորդ և երրորդ գլուխների յոթ եկեղեցիներով, սակայն դրանց դեռ չենք անդրադառնա: Ադամի և Եվայի

հետ ևս տեղի ունեցավ դիսպանսացիոն փոփոխություն, որը ներկայացված է նրանց անկումից առաջ և նրանց անկումից հետո վիճակներով, և, իհարկե, դիսպանսացիաների փոփոխություն եղավ ջրհեղեղից առաջից դեպի ջրհեղեղից հետո՝ Նոյի ժամանակներում: Այս բոլոր գծերը նպաստում են այն լույսին, որով մենք այժմ զբաղվում ենք, սակայն այժմ մեր ուշադրությունը կենտրոնացնում ենք ընտրյալ ժողովրդի վրա:

Երբ Քրիստոսը ուխտի շաբաթվա սկզբում սկսեց Իր ծառայությունը, Նա մկրտվեց:

Եվ Հիսուսը, մկրտվելուց հետո, իսկույն ջրից վեր ելավ. և ահա երկինքը բացվեց Նրա առաջ, և Նա տեսավ Աստծու Հոգին, որ աղավառու պես իջնում և հանգչում էր Իր վրա. և ահա մի ձայն երկնքից ասում էր. «Սա՛ է Իմ սիրելի Որդին, որի մեջ Ինձ հաճություն կա»: Մատթեոս 3:16, 17.

Աստծու իսկ առաջին խոսքերը, երբ Հիսուսը ջրից դուրս եկավ՝ այսպես սկսելով ուխտի շաբաթը, Հոր հռչակումն էին, որ Հիսուսը Աստծու Որդին էր: Եթե հասկանում ենք «առաջին հիշատակման կանոնը», այդ փաստը գորավոր է: Եթե ոչ՝ այնքան էլ ոչ:

Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքը և երկիրը: Իսկ երկիրը անձն ու դատարկ էր, և խավարն էր անդունդի վրա. և Աստծու Հոգին շրջում էր ջրերի վրա: Ծննդոց 1:1, 2.

Ինչպես Ծննդոցում, այնպես էլ օծման արարողության մեջ նույնացվում են Աստվածության երեք Անձերը:

Այն ճշմարտությունը, որ Հիսուսը Աստծու Որդին էր, Դավթի Որդին և Սարգու Որդին, հաջորդ երեքուկես տարիների ընթացքում շարունակաբար խոսվեցնում էր դպիրներին և փարիսեցիներին: Հիսուսը Իր մկրտության ժամանակ մարգարեաբար Հիսուսից դարձավ Հիսուս Քրիստոս: Երբ Հիսուսը մկրտվեց, Նա դարձավ «Քրիստոս», որը նշանակում է «օծյալ» և եբրայերենում «Մեսիա» բառն է: Եվ, իհարկե, եբրայեցիները սպասում էին Մեսիայի, և նրանք գիտեին, որ Նա լինելու էր Դավթի Որդին: Երբ Նա «օծվեց»՝ սկսելու երկրի պատմության ամենասուրբ երեքուկես տարիները, Նա տեսավ Սուրբ Հոգուն, որ իջնում էր, և լսեց, թե Իր Հայրն էր խոսում:

Դա խիստ խորունկ օծման արարողություն էր, որի ժամանակ Նրա և Նրա գործի մասին հռչակված պատգամն այն էր, որ «Նա Աստծու Որդին էր»: Հրեաների համար ավելի ահագանգողն այն էր ոչ միայն, որ Նա Աստծու Որդին էր, այլև որ, որպես Աստծու Որդի, Նա պնդում էր, թե իրականում Ինքը Աստված էր: Հրեաները չէին կարող հանդուրժել այն, ինչ իրենց ըմբռնմամբ այդպիսի հայեոյական հավակնություն էր: Հրեաների երկընտրանքը Աբրահամի երկընտրանքն է, որովհետև Աբրահամը հրեաների հայրն էր, ուխտի հայրը, և նաև այն հավատի խորհրդանիշը, որ պահանջվում էր՝ ուխտի պայմաններին հավատարիմ մնալու համար:

Աբրահամի օրինակը՝ Աստծո հետ ուխտային հարաբերության մեջ մտնելու համար անհրաժեշտ հավատի վերաբերյալ, պահանջում է, որ քո հավատը փորձվի: Աբրահամի փորձությունը, որը պետք է ցույց տար՝ նրա հավատը ճշմարիտ էր, թե՛ ինքնավստահ ենթադրություն, հիմնված էր այն բանի դրսևորման վրա, թե արդյոք նա կհետևեց ր

Աստծո խոսքին—even if it appeared to contradict God's previous word: Աբրահամը գիտեր, որ մարդկային զոհաբերությունը սպանություն է, և որ այն ներկայացնում էր այն կռապաշտ ժողովուրդների կռապաշտական գործելակերպերը, որոնց մեջ նա այդ ժամանակ բնակվում էր: Դպիրներն ու փարիսեցիները իրենց ուխտային պատմության սկզբից գիտեին, որ Աստված միայն մեկ Աստված է, և նրանք նաև գիտեին, որ Հիսուսը պնդում էր, թե Ինքը երկրորդ Աստված է: Նրանք փորձվում էին իրենց վերջնական փորձությամբ:

Լսի՛ր, ո՛վ Իսրայել. Տերը՝ մեր Աստվածը, մեկ Տեր է: Երկրորդ Օրինաց 6:4.

Այն պատմության մեջ, որտեղ Մովսեսը գրի առավ նախորդ համարը, Աստված արդեն ասել էր Մովսեսին, որ այդ պահից ի վեր Ինքը պետք է հայտնի լինի որպես Եհովա: Այլևս Նա միայն Տեր Ամենակալ Աստվածը չէր լինելու, այլ այդ պահից սկսած պետք է հայտնի լիներ որպես Եհովա: Հենց այն նույն պատմության մեջ, որտեղ Նա առավել ևս մեծացնում է Իր բնավորության ըմբռնումը, ինչպես այն ներկայացված է Իր անուններով, Նա նաև խստորեն հայտնում է հին Իսրայելին, որ Աստված մեկ Աստված է: Ի՞նչ պետք է մտածելին Քրիստոսի օրվա հրեաները:

Իր ծառայության ավելի ուշ շրջանում, երբ այն հասավ Երուսաղեմ հաղթական մուտքի գագաթնակետին, հրեաները կրկին ապշահար էին, որ Հիսուսը թույլ էր տալիս երեխաներին երգել Իր փառաբանությունը:

Եվ այն բազմությունները, որ գնում էին Նրա առաջից, և որ հետևում էին Նրան, աղաղակում էին՝ ասելով. «Ովսաննա Դավթի Որդուն. օրհնյալ է Նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով. Ովսաննա բարձունքներում»: Մատթեոս 21:9.

Փարիսեցիներին խելագարության հասցրած երգի բառերի այն մասը, որը Հիսուսին նույնացնում էր որպես Դավթի Որդի և միաժամանակ ցույց էր տալիս, որ Դավթի Որդին Տիրոջ անունն էր: Նրա ծառայության սկզբում, հաղթական մուտքի ժամանակ և, իհարկե, խաչի վրա, վեճը ներառում է Հիսուսի անվան շուրջ առաջացած հուզմունքը:

Այն ժամանակ հրեաների քահանայապետները Պիղատոսին ասացին. «Մի՛ գրիր՝ Հրեաների Թագավորը, այլ՝ որ նա ասաց. Ես եմ Հրեաների Թագավորը»: Հովհաննես 19:21:

Անշուշտ, ըստ էության ճիշտ կլիներ, եթե Պիղատոսը գրությունը փոխեր և գրեր. «Ես եմ, Հրեաների Թագավորը», որովհետև «Ես եմ»-ը այն անունն էր, որ Հիսուսն Իր մասին բազմիցս հռչակեց: Անշուշտ, այդպիսի խոսքը տրամաբանությունը գործադրելով՝ Աստծո Խոսքը փոխելու համար, մանավանդ երբ խոսքը խաչի պատմության մասին է, մի բան է, որ մարդիկ երբեք չէին անի, այնպես չէ՛: Հիսուսը «Հրեաների Թագավորն» էր, սակայն Նա նաև «Ես եմ» էր, ուստի «Ես եմ, Հրեաների Թագավորը» արտահայտությունը մի իմաստով ճշգրիտ է, բայց սա չէ խնդրի էությունը:

Սկզբից և երեք ու կես տարիների ամբողջ ընթացքում՝ մինչև վերջը, Նրա անունը խոռվության առիթ էր: Ուխտի անունների շղթայի վերաբերյալ շատ բան կա ըմբռնելու, սակայն այստեղ ես ցանկանում եմ ցույց տալ, որ հին Իսրայելի վախճանին՝ հրեական

եկեղեցում, տեղի ունեցավ ցնցում, որը կապված էր Քրիստոսի անվան հետ: Որպես Դավթի Որդի՝ Նա ուներ Մեսիա լինելու հավաստիքները, իսկ որպես Աստծո Որդի (այն իմաստով, որ նաև Աստված էր) և որպես Մարդու Որդի՝ Հիսուսը ընտրյալ ժողովրդի առջև ներկայացրեց հսկայական փորձություն: Ինչպե՞ս կարող էր այս մարդը հավակնել լինել Աստված և միաժամանակ Աստծո Որդին, երբ նրանց ուխտի պատմության սկզբում Մովսեսը այնքան հստակորեն ասել էր, որ Աստված մեկ Աստված է:

Սակայն հենց դա էր այն նպատակը, որի համար Քրիստոսը շրջում էր մարդկանց մեջ: Աստված Նրա մեջ էր՝ մարդկանց Իր հետ հաշտեցնելով, և դա անում էր՝ մարդկանց թույլ տալով տեսնել Հիսուսին, Ով պարզ ու ուղղակի կերպով ուսուցանում էր, որ եթե տեսել եք Նրան, տեսել եք Հորը: Այս պատմությունը ներկայացնում է բառացի Իսրայելի՝ որպես Աստծո ընտրյալ ժողովրդի, ավարտը, իսկ սկզբում առկա էր մի վեճ, որը վերաբերում էր այն հարցին, թե ով և ինչ է Աստված:

Եվ Փարաունն ասաց. «Ո՞վ է Տերը, որ ես հնազանդվեմ Նրա ձայնին՝ Իսրայելին արձակելու համար. չեմ ճանաչում Տիրոջը, և Իսրայելին էլ չեմ արձակի»: Ելք 5:2.

Փարավոնը արտահայտում է ոչ միայն Աստծու ճանաչության դեմ արեխստական ապստամբության խորհրդանիշը, այլև եգիպտական ըմբռնումը Աբրահամի Աստծու վերաբերյալ: Եվ Տերը բազմիցս ասել է, որ Եգիպտոսում Իր հրաշագործ գործերը նպատակ ունեին մարդկությանը հնարավորություն տալու ճանաչելու, թե ով է Ինքը: Աստծու ընտրյալ ժողովրդի՝ բառացի Իսրայելի սկզբնավորման պատմությունը նախապատկերում է վերջը:

Երկու պատմություններում էլ կա թյուրիմացություն այն մասին, թե ով և ինչ է Աստված, որը կապված է Նրա զանազան անունների հետ, սակայն մեր քննության համար առավել կարևորն այն է, որ Քրիստոսի պատմությունը Իսրայելի՝ որպես ընտրյալ ժողովրդի ավարտին ցույց է տալիս, թե հրեաների՝ իրենց Մեսիային ընդունելու հարցում գայթակղվելու գլխավոր պատճառներից մեկը այն էր, որ նրանք գիտեին, թե իրենց ուխտի պատմության սկզբում Աստծո Խոսքը հաստատում էր, որ Նա մեկ Աստված է: Ի՞նչ երկընտրանք:

Եվ դրանից հետո այլևս չհանդգնեցին Նրան որևէ հարց տալ: Եվ Նա ասաց նրանց. «Ինչպե՞ս են ասում, թե Քրիստոսը Դավթի որդին է: Քանի որ ինքը՝ Դավիթը, Սաղմոսների գրքում ասում է. «Տերն ասաց իմ Տիրոջը. Նստի՛ր Իմ աջ կողմում, մինչև որ Քո թշնամիներին Քո ոտքերի պատվանդան դնեմ»: Արդ Դավիթը Նրան Տեր է կոչում. ուրեմն ինչպե՞ս է Նա նրա որդին»: Դուկաս 20:40–44.

Սա հրեաների համար հարցուպատասխանի վերջին շրջանն է, որովհետև այդ փոխազդեցությունից հետո «ևս չհամարձակվեցին Նրան որևէ հարց տալ»: Նա հենց նոր պատասխանել էր Իր ծառայության վերջին հարցին՝ ուղղված կորած տան համար (իսկ մարգարեական պատմության մեջ միշտ կա կորած տուն), և ապա բարձրացնում է Իր անվան հարցը՝ որպես «Դավթի Որդի», և, հետևաբար, որպես Մեսիա: Այդ երեքուկես տարիների ամբողջ ընթացքում վեճը ներառում է Նրա զանազան անունները, որոնք ներկայացնում են Նրա բնավորությունն ու էությունը: Նրա անունը շոշափվում է

սկզբում՝ Իր մկրտության ժամանակ, ապա նաև կորած տան հետ Իր վերջին հանդիպման ժամանակ՝ հաղթական մուտքի պահին և խաչի վրա, ինչպես նաև Ավետարանների այլ հատվածներում:

«Փարիսեցիները, երբ Նա պատասխանում էր դպիրի հարցին, մոտիկ հավաքվել էին Հիսուսի շուրջը: Ապա, նրանց դառնալով, Նա մի հարց ուղղեց. «Ի՞նչ եք մտածում Քրիստոսի մասին. ո՞ւմ որդին է Նա»: Այս հարցը նպատակ ուներ փորձելու նրանց հավատքը Մեսիայի վերաբերյալ, ցույց տալով՝ արդյոք նրանք Նրան համարում էին պարզապես մարդ, թե Աստծու Որդի: Ձայների միասնությամբ պատասխանեցին. «Դավթի Որդին»: Սա այն տիտղոսն էր, որ մարգարեությունը տվել էր Մեսիային: Երբ Հիսուսն Իր հզոր հրաշքներով հայտնեց Իր աստվածությունը, երբ Նա բժշկում էր հիվանդներին և մեռելներին հարություն տալիս, ժողովուրդը միմյանց մեջ հարցնում էր. «Սա չէ՞ Դավթի Որդին»: Միբովիտնիկեցի կինը, կույր Բարտիմեոսը և շատ ուրիշներ օգնության համար աղաղակում էին Նրան. «Ողորմի՛ր ինձ, Տե՛ր, Դավթի՛ Որդի»: Մատթեոս 15:22: Երբ Նա մտնում էր Երուսաղեմ, Նրան ողջունեցին ուրախ բացականչությամբ. «Օվսաննա՛՜ Դավթի Որդուն. Օրհնյա՛լ է Նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով»: Մատթեոս 21:9: Եվ այդ օրը տաճարում փոքր երեխաներն էլ արձագանքում էին այդ ուրախ օրհներգությանը: Բայց շատերը, որ Հիսուսին կոչում էին Դավթի Որդի, չէին ճանաչում Նրա աստվածությունը: Նրանք չէին հասկանում, որ Դավթի Որդին նաև Աստծու Որդին էր»:

«Ի պատասխան այն հայտարարության, թե Քրիստոսը Դավթի Որդին էր, Հիսուսն ասաց. «Ապա ինչպե՞ս է Դավիթը Հոգով [Աստծուց ներշնչման Հոգով] Նրան Տե՛ր կոչում՝ ասելով. Տե՛րն ասաց իմ Տիրոջը. Նստի՛ր Իմ աջ կողմում, մինչև որ Քո թշնամիներին դնեմ Քո ոտքերի պատվանդան: Արդ, եթե Դավիթը Նրան Տե՛ր է կոչում, ինչպե՞ս է Նա նրա որդին: Եվ ոչ ոք չկարողացավ Նրան մի խոսք պատասխանել, և այդ օրից այլևս ոչ ոք չհամարձակվեց Նրան որևէ հարց տալ»: The Desire of Ages, 609.

Նրա օծումն իբրև Մեսիա և Նրա վերջին առնչությունը նրանց հետ, որոնց Նա եկավ փրկելու, վերաբերում էին Նրա աստվածությանը, Նրա անունների խորհրդարանությանը և, իհարկե, առաջին հիշատակության կանոնին: Հիսուսն Իր անմիջական ծառայությունը հրեաների համար ավարտում է՝ բառացի Դավթի պատմությունն օգտագործելով՝ հոգևոր Դավթի մասին ուսուցանելու համար: Ինչո՞ւ Դավիթը պիտի խոսեր այն մասին, երբ Տե՛րն ասում է Տիրոջը՝ նստել Իր հետ գահի վրա: Որովհետև սկզբում Դավիթ թագավորը ներկայացնում է վերջում եղող հոգևոր Դավիթ Թագավորին: Միակ կերպը, որով կարելի էր ճիշտ հասկանալ Հիսուսի վերջին խոսքը կորած տան համար, առաջին հիշատակության կանոնը կիրառել կարողանալն էր, ինչը հնարավոր չէ անել, եթե չգիտես այդ կանոնը:

Նրա վերջին խոսքը կորած տան հանդեպ հասկանալու համար անհրաժեշտ էր ըմբռնել առաջին հիշատակության կանոնը: Իր վերջին խոսքում Հիսուսը գործածեց Դավթին և Դավթի Որդուն՝ ճշմարտությունը կորած տանը ներկայացնելու համար: Ի վերջո, նրանք Դավթի տունն էին: Ուստի Հիսուսը վերցրեց հորը (Դավիթին) և դարձրեց այն դեպի (Դավթի Որդին), և նաև վերցրեց որդուն (Դավթի) ու դարձրեց նրան դեպի իր հայրը

(Դավիթը): Նա դարձրեց հորը դեպի զավակը, ինչպես Եղիայի պատգամը մարգարեացվել է անել «վերջին օրերում»: Դա էր Նրա վերջին պատգամը հին բառացի Իսրայելին, և դա Եղիայի պատգամ էր, որովհետև հիմնված էր առաջին հիշատակության կանոնի վրա: Հետևաբար, առաջին հիշատակության կանոնը նաև հաստատում է Հիսուսի պատգամը որպես Եղիայի պատգամ՝ հենց այդ կանոնի հիման վրա: Առաջին հիշատակության կանոնը պահանջում է, որ եթե Հովհաննես Մկրտչի Եղիայի պատգամը Իսրայելի կորած տան ուղղված վերջին նախազգուշացման պատգամի առաջինը էր, ապա նրանց տրված վերջին պատգամը նույնպես պետք է լիներ Եղիայի պատգամը: Եվ այդպես էլ եղավ...

Այս ամենը ասված լինելով՝ այժմ կուզենայի դրանից մի միտք քաղել, որը հիմնված է առաջին հիշատակության կանոնի վրա՝ Ալֆան և Օմեգան: Հին Իսրայելի սկզբում վեճ կար այն բանի ըմբռնման շուրջ, թե ով և ինչ է Աստված, և այդ վեճը նախապատկերեց նույն վեճը հին Իսրայելի վերջում: Հին Իսրայելի վերջում Քրիստոսի գործը ներառում էր Իսրայելի կորուսյալ տանը ուսուցանել, թե ով և ինչ է Աստված: Վերջի պատմության մեջ Քրիստոսի դեմ դիմադրություն կար, որը հիմնված էր սկզբում հաստատված սկզբնական ճշմարտության վրա: Ժամանակակից հոգևոր Իսրայելը իր պատմության մեջ կունենա նույն մարգարեական հատկանիշները:

Ադվենտիզմի սկզբնավորման ժամանակ, ինչպես տեղեկացնում են պատմաբանները, միլլերականները հիմնականում կազմված էին երկու քրիստոնեական հարանվանություններից՝ մեթոդիստներից և Քրիստոնեական Կապից: Մեթոդիզմի հիմնական համոզմունքները հիմնված էին ճիշտ քրիստոնեական ապրելակերպով ապրելու վրա: Նրանք ունեին «մեթոդը»: Քրիստոնեական Կապի հիմնական համոզմունքը կարելի է ամփոփել որպես ընդդիմություն Երրորդության վերաբերյալ կաթոլիկ վարդապետությանը:

Որքան հասել է իմ հետազոտությունը, Միլլերականների ղեկավարության գրեթե ամբողջ կազմը հավատարիմ էր Քրիստոնեական Կապի այդ վարդապետությանը: Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների բարենորոգչական շարժման (SDARM) բազմաթիվ ճյուղեր դեռևս հավատարիմ են մնում և տարածում են «հակաերրորդականության» վերաբերյալ սկզբնական միլլերական ըմբռնումը: Մի երկրնտրանք (և ներկայիս վիճաբանության աղբյուր) նրանց համար, ովքեր պահպանում են ռահվիրաների ըմբռնումը, եղել է և միշտ էլ կլինի այն, թե ինչպես արձագանքել այն բազմաթիվ ու գանազան հատվածներին, որտեղ Քույր Ուայթը ուղղակիորեն հակադրվում է այն վարդապետական դիրքորոշմանը, որին նրանք հավատարիմ են մնում և որը տարածում են:

«Ինձ հանձնարարված է ասել. նրանց զգացմունքները, ովքեր որոնում են առաջադեմ գիտական գաղափարներ, վստահելի չեն: Ներկայացվում են այսպիսի պատկերացումներ. «Հայրն անտեսանելի լույսի նման է, Որդին՝ մարմնավորված լույսի, Հոգին՝ տարածված լույսի»: «Հայրն անտեսանելի գոլորշու՝ ցողի նման է, Որդին՝ գեղեցիկ կերպարանքով հավաքված ցողի, Հոգին՝ կյանքի նստավայրի վրա իջած ցողի»: Մեկ այլ պատկերացում էլ այս է. «Հայրն անտեսանելի գոլորշու նման է,

Որդին՝ կապարագույն ամպի, Հոգին՝ իջած անձրևի, որ գործում է զովարար զորությամբ»:

«Այս բոլոր ոգեհարցական պատկերումները պարզապես ոչնչություն են: Դրանք անկատար են, անճիշտ: Դրանք թուլացնում և նսեմացնում են այն Վեհությունը, որի հետ ոչ մի երկրային նմանություն համեմատվել չի կարող: Աստված չի կարող համեմատվել այն բաների հետ, որ ստեղծել են Իր ձեռքերը: Սրանք պարզապես երկրային բաներ են, որոնք կրում են Աստծո անեծքի ծանրությունը մարդու մեղքերի պատճառով: Հայրը չի կարող նկարագրվել երկրի բաներով: Հայրը Աստվածության ամբողջ լիությունն է մարմնապես, և անտեսանելի է մահկանացու աչքի համար:»

«Որդին Աստվածության ամբողջ լիությունն է՝ հայտնված կերպով: Աստծո Խոսքը Նրան հռչակում է «Նրա անձի ճշգրիտ պատկերը»: «Որովհետև Աստված այնքան սիրեց աշխարհը, որ տվեց Իր միածին Որդուն, որպեսզի ամեն ոք, որ Նրան հավատում է, չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Այստեղ ցույց է տրված Հոր անձնավորությունը:»

«Մխիթարիչը, որին Քրիստոսը խոստացավ ուղարկել Իր՝ երկինք համբարձվելուց հետո, Հոգին է՝ Աստվածության ամբողջ լիության մեջ, որը դրսևորում է աստվածային շնորհի զորությունը բոլոր նրանց, ովքեր ընդունում և հավատում են Քրիստոսին որպես անձնական Փրկչի: Կան երկնային եռյակի երեք կենդանի անձեր. այս երեք մեծ զորությունների՝ Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու անունով մկրտվում են նրանք, ովքեր կենդանի հավատքով ընդունում են Քրիստոսին, և այս զորությունները կհամագործակցեն երկնքի հնազանդ հպատակների հետ՝ Քրիստոսի մեջ նոր կյանքով ապրելու նրանց ջանքերում»: Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Այս հատվածը «նրանց զգացմունքները», որոնք Հայրը, Որդին և Հոգին սահմանում էին «երկրի բաներով», նույնացնում է «երկրի բաների» հետ: Այնուհետև նա ասում է. «Հայրը չի կարող նկարագրվել երկրի բաներով»: Նկատեք երկու կետ, որ նա ներկայացնում է, թեև դրանցից մեկը կարող է հակասություն թվալ: Նա մատնանշում է Աստվածության մի կեղծ նկարագրություն, որը, եթե կարելի է այսպես ասել, նույնացնում է երեք աստվածների: Դա Աստվածության կեղծ նկարագրություն է, սակայն նա որևէ մեկնաբանություն չի անում այն փաստի վերաբերյալ, որ Աստվածության այդ կեղծ սահմանումը նաև սխալ է, որովհետև Աստվածության մեջ աստվածների թիվը սխալ է:

Նկատեցե՛ք նաև, որ նա ասում է՝ երկրի բաները չեն կարող գործածվել Հայրը նկարագրելու համար: Սակայն հենց այդ իսկ հայտարարության մեջ նա ինքը գործածում է երկրի բաները: Մարդկանց մեջ են լինում զավակներ և մայրեր ու հայրեր և հորաքույրներ ու զարմիկներ: Եվ Հիսուսն ասում է մեզ, որ այլևս ամուսնություն չի լինելու երկնքում՝ նորոգված երկրի վրա, որովհետև մենք հրեշտակների նման պիտի լինենք: Չկան արու և էգ հրեշտակներ: Այն եզրերը, որոնք մարդիկ գործածում են՝ միմյանց հետ իրենց հարաբերությունները սահմանելու համար, Աստծո կողմից կիրառվել են՝ մեզ Նրա էության և բնավորության մասին ուսուցանելու համար, սակայն անգամ «երկրի բաները», որոնք ներշնչումն օգտագործել է մարդկանց Աստծո

բնավորության և էության մասին խրատելու համար, անկատար են:

Մեզ տեղեկացվել է, որ «երկնային եռյակի երեք կենդանի անձեր կան» ... «Հայր, Որդի և Սուրբ Հոգի»: Պիղծ բան է երկրային սպիրիտիստական զգացումներ վերագրել այս երեք անձերին, սակայն պիղծ բան չէ «այս երեք մեծ գորությունների անունը» կապել Աստվածության աստվածաշնչյան սահմանման հետ:

Մարգարեուհին ասում է, որ Աստվածագլխությունը կազմող երեք մեծ գորությունների «անունը» Հայրն է, Որդին և Սուրբ Հոգին: Ինչպես յուրաքանչյուր աստվածաշնչյան ճշմարտության դեպքում, երբ այն համադրվում է տող առ տող, ամբողջական վկայությունը պետք է կազմված լինի ամեն մի նշանաբարից, որ հայտնվել է: Մարգարեների վկայությունները պետք է միավորվեն: Դանիելը Քրիստոսին տալիս է Պաղմոնի անունը (ուրիշ անունների թվում, սակայն սա պարզապես օրինակ է): Հովհաննեսը Նրան կոչում է Ալֆա և Օմեգա, իսկ Մովսեսը Նրան կոչում է Եհովա: Ըստ Էլեն Ուայթի՝ Նրա անունն է Հայրը, Որդին և Սուրբ Հոգին:

«Սատանան... մշտապես ներմուծում է կեղծը՝ ճշմարտությունից շեղելու համար: Սատանայի ամենավերջին խաբեությունը պիտի լինի Աստծո Հոգու վկայությունը անգոր դարձնելը: «Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է» (Առակաց 29:18): Սատանան հմտորեն պիտի գործի՝ զանազան եղանակներով և տարբեր միջոցներով, որպեսզի խարխիլի Աստծո մնացորդ ժողովրդի վստահությունը ճշմարիտ վկայության հանդեպ:»

«Վկայությունների դեմ պիտի բորբոքվի մի ատելություն, որ սատանայական է: Սատանայի գործադրությունները պիտի լինեն եկեղեցիների հավատը դրանց նկատմամբ խաթարելու համար, և դրա պատճառը սա է. Սատանան չի կարող այդքան հստակ ճանապարհ ունենալ իր խաբեությունները ներմուծելու և հոգիները իր մոլորությունների մեջ կապելու համար, եթե Աստծո Հոգու զգուշացումները, հանդիմանությունները և խորհուրդները անսացվեն»: Selected Messages, book 1, 48.

Այս հատվածից մի կարճ կողմնակի դիտարկում: Հովհաննեսը աքսորվել է Պատմոս՝ Աստծո Խոսի և Հիսուսի վկայության համար: Երրորդ հրեշտակի պատգամն ունի երկու թիրախային լսարան՝ ադվենտիզմից դուրս գտնվողները և ադվենտիզմի ներսում գտնվողները: Հովհաննեսը ներկայացնում է մի ադվենտիստի, որը ոչ միայն աշխարհի կողմից հալածվում է Աստվածաշնչին իր հնազանդության պատճառով, այլև հալածվում է Մարգարեության Հոգու գրվածքներին իր հնազանդության համար: Այն հալածանքը, որ ուղղվում է Մարգարեության Հոգու դեմ, գալիս է ներսից, ոչ թե դրսից:

Հին Իսրայելի սկզբում, Եգիպտոսում չորս հարյուր տարի անցկացնելուց հետո, նրանք, ովքեր պիտի լինեին ընտրված ուխտի ժողովուրդը, այլևս չէին պահում շաբաթը: Նրանք չէին ճանաչում Քրիստոսի բնավորությունն ու էությունը: Նրանք կառչած էին Աստծո մասին այն թյուրիմացություններին, որոնք իրենց մեջ արմատավորել էին գերության մեջ գտնվելու ընթացքում: Տասը պատուհասները, Կարմիր ծովով փրկությունը, երկնային մանանան, սրբաբանը և նրա ամբողջ կահավորանքը, սուրբ արարողությունները, գավիթը, Սուրբ տեղը և Սրբոց Սուրբը, Աստծո օրենքը, այն Վեմը,

որ հետևում էր նրանց, այդ Վեմից բխած ջուրը, որ հետևում էր նրանց, և անգամ ձողի վրա բարձրացված օձը՝ այս ամենը նպատակ ունեին Աստծո գիտությունն ավելացնելու՝ Նրա ընտրված ժողովրդի մեջ: Դա առաջադիմական կրթություն էր: Այդ առաջադիմական կրթությունը շարունակվեց, մինչև որ դպիրները «այլևս չհամարձակվեցին նրան հարցնել», և ապա Նա մատնանշեց այն ամենավերջին թեման, որի շուրջ նրանք բաց քննարկում պիտի ունենային Իր հետ, և այն առնչվում էր Դավթի անվանը և նրան, թե ով և ինչ է Քրիստոսը:

Ժամանակակից հոգևոր Իսրայելի սկզբում, հոգևոր Բաբելոնում անցկացրած 1260 տարիներից հետո, նրանք, ովքեր պետք է լինեին ընտրյալ ուխտի ժողովուրդը, այլևս չէին պահում Շաբաթը: Նրանք չէին ճանաչում Քրիստոսի բնավորությունը կամ էությունը: Նրանք կառչած էին Աստծո մասին թյուրիմացություններից, որոնք նրանց մեջ արմատավորվել էին գերության ընթացքում: Աղվենտիզմի պատմությունը՝ իր բոլոր նշանաբարերով, ուխտադրություններով, փոխզիջումներով և ներքին պայքարներով, 1880-ական թվականներին հասավ մի կետի, երբ հրատարակվեց «Դարերի Փափագը»: Այդ գրքում, 671-րդ էջում, ամփոփված է Աստվածության մասին մի ըմբռնում, որը զարգացել է շատ ավելի հեռու այն ըմբռնումից, որ եկել էր տասնութերորդ դարից:

Հին Իսրայելը իր վախճանի ժամանակ ունեցավ մի վեճ, որը պատճառվեց Աստվածության մասին սահմանափակ ըմբռնմամբ, հիմնված նրանց սկզբնական պատմությունից բխած ըմբռնման վրա: Հիսուսի վկայությունն ասում է, թե Հայրը, թե Որդին, թե Սուրբ Հոգին՝ նրանք բոլորը «Աստվածության ամբողջ լիությունն են մարմնապես» (Կողոսացիս 2:9): Աստվածաշնչյան վկայությունն ասում է. «Լսի՛ր, ո՛վ Իսրայել, մեր Տէր Աստվածը մեկ Տէր է» (Երկրորդ Օրինաց 6:4):

Ժամանակակից Իսրայելն ունի Աստվածության վերաբերյալ տարբեր գաղափարներ, և դրանցից միայն մեկն է ճշմարիտ: Ժամանակակից Իսրայելի ավարտին Աստված կավարտի Իր բնավորությունը հայտնելու գործը՝ այն կատարելով այն ժամանակ, քանի դեռ փորձության ժամանակը դեռ շարունակվում է: Ահա թե ինչ Նա արեց հրեաների համար, և Նա երբեք չի փոխվում: Անկասկած է, որ մենք հավիտենության ողջ ընթացքում շարունակելու ենք աճել Աստծո էության և բնավորության մեր ըմբռնման մեջ, սակայն գոյություն է ունեցել ճշմարտության մի նպատակային մարգարեական գիծ, որը ցույց է տալիս Աստծո ջանքերը՝ Իր ժողովրդին Իր մասին կրթելու համար, և այդ պատմությունը մի մասն է այն ուսուցման, որը Նա այժմ ցանկանում է սովորեցնել, իսկ այդ կրթական ընթացքի վերաբերյալ մարգարեական խոսքում գտնվող տեղեկությունը մատնանշում է քննարկման մի ավարտ, որը համապատասխանում է փորձության ժամանակի փակվելուն:

«Քրիստոսը Աստծո նախահավիտենական, ինքնագոյություն ունեցող Որդին է.... Իր նախահավիտենական գոյության մասին խոսելիս՝ Քրիստոսը միտքը հետ է տանում անհիշելի դարերի միջով: Նա մեզ հավաստիացնում է, որ երբեք չի եղել մի ժամանակ, երբ Ինքը սերտ հաղորդակցության մեջ չի եղել հավիտենական Աստծո հետ: Նա, ում ձայնին այն ժամանակ լսում էին հրեաները, Աստծո հետ էր՝ որպես Նրա մոտ մեծացած մեկը»: Signs of the Times, August 29, 1900.

«Նա հավասար էր Աստծուն, անսահման և ամենակարող...: Նա հավիտենական, ինքնագո Որդին է:»

«Թեև Աստծո Խոսքը խոսում է Քրիստոսի մարդկայնության մասին, երբ Նա այս երկրի վրա էր, այն նաև վճռականորեն խոսում է Նրա նախագոյության վերաբերյալ: Խոսքը գոյություն ուներ որպես աստվածային էակ՝ որպես Աստծո հավիտենական Որդի, միության և մեկության մեջ Իր Հոր հետ: Հավիտենությունից Նա ուխտի Միջնորդն էր, Նա, ում մեջ երկրի բոլոր ազգերը՝ թե՛ հրեաները, թե՛ հեթանոսները, եթե ընդունեին Նրան, պիտի օրհնվեին: «Խոսքը Աստծո մոտ էր, և Խոսքը Աստված էր»: Նախքան մարդկանց կամ հրեշտակների արարումը, Խոսքը Աստծո մոտ էր և Աստված էր»: Review and Herald, April 5, 1906.

Այդ հատվածում նա մեջբերում է Հովհաննեսի ամենաառաջին խոսքերից:

Սկզբից էր Բանը, և Բանը Աստծու մոտ էր, և Բանը Աստված էր: Նա սկզբից Աստծու մոտ էր: Ամեն ինչ Նրանով եղավ, և առանց Նրա չեղավ ոչինչ այն ամենից, որ եղավ: Հովհաննես 1:1-3:

Սկզբում առնվազն երկու Աստված կային, որովհետև Հովհաննեսը հենց նոր ասաց. «Բանը Աստված էր և Աստծու հետ էր»: Ծննդոցի առաջին խոսքում եբրայերեն «Elohim» բառը թարգմանված է որպես Աստված: Աստծու Խոսքում հաճախ «Elohim»-ը դրվում է քերականական այնպիսի կառուցվածքի մեջ, որ նշի միանձնյա Աստծու, սակայն այն, այնուամենայնիվ, հոգնակի է: Հովհաննեսը վերացնում է այն նկատառումը, թե այդ խոսքում «Elohim»-ը կարող էր նշանակել միանձնյա Աստված, իր երկրորդ վկայությամբ այդ թեմայի վերաբերյալ: Նրա վկայությունը հաստատում է առնվազն երկու Աստծու:

Ավելի մտախոգիչ է Մարգարեության Հոգին պաշտպանելու դավանությունն ունեցող հակաերրորդականների համար այն, որ սկզբում «Աստծու Հոգին շրջում էր ջրերի երեսի վրա»: Արդյո՞ք այն «Հոգին», որ շրջում էր ջրերի վրա, Հայրն էր կամ Որդին, թե՞ երկնային եռյակի երրորդ անձը, ինչպես Նրան բնութագրում է Քույր Ուայթը: Հովհաննեսի իր Ավետարանի առաջին երեք համարներին հաջորդում են այս խոսքերը:

Նրա մեջ կյանք էր, և կյանքը մարդկանց լույսն էր: Եվ լույսը խավարի մեջ է փայլում, և խավարը նրան չընկալեց: Հովհաննես 1:4, 5.

Լույսին և խավարին վերաբերող հիշատակումը լիակատար համաձայնության մեջ է Ծննդոցի սկզբի հետ, որն ասում է:

Եվ Աստված ասաց. «Թող լույս լինի»: Եվ լույս եղավ: Եվ Աստված տեսավ լույսը, որ այն բարի էր. և Աստված բաժանեց լույսը խավարից: Ծննդոց 1:3, 4.

Շուտով մենք կվերադառնանք լույսի վերաբերյալ այս երկու զուգահեռ հատվածներին, որն այն թեման է, որին անդրադառնում է ստեղծագործության պատմությունը՝ Աստվածության ներկայացումից հետո: Սկզբում առաջին ճշմարտությունը, որին անդրադարձ է կատարվում, Աստվածության կազմն է կամ բնույթը: Սակայն հատվածը չի ավարտվում մինչև երկրորդ գլխի երրորդ համարը, որտեղ մենք տեսնում ենք, որ ստեղծագործության վերաբերյալ եզրափակիչ երեք բառերը սկսվում են այն երեք

եբրայական տառերով, որոնք միասին կազմում են այն բառը, որ թարգմանվում է որպես «ճշմարտություն»:

Արարչագործության պատմության սկիզբը ներկայացնում է Աստվածությունը, ապա շարադրում է Նրա խոսքի ստեղծագործ գործությունը, և ապա ավարտում է հատվածը աստվածային ստորագրությամբ, որը ներկայացնում է ճշմարտությունը, երրորդ հրեշտակի պատգամը և Աստծո անունը, ինչպես ներկայացված է Ալֆայի և Օմեգայի միջոցով:

Եվ յոթներորդ օրը Աստված ավարտեց Իր գործը, որ արել էր. և յոթներորդ օրը հանգստացավ Իր ամբողջ գործից, որ արել էր: Եվ Աստված օրհնեց յոթներորդ օրը և սրբացրեց այն, որովհետև նրա մեջ հանգստացել էր Իր ամբողջ գործից, որ Աստված ստեղծել և արել էր: Ծննդոց 2:2, 3.

Աստծո Խոսքում ուսուցանված առաջին ճշմարտությունների ավարտը այդ հատվածի գագաթնակետն է: Այն ավարտվում է «Աստված», «արարեց» և «ստեղծեց» երեք բառերով՝ այսպիսով շեշտադրելով հատվածի սկիզբը, սակայն նույնքան կարևոր կերպով նաև յոթերորդ օրվա շաբաթը: Շաբաթը, անշուշտ, արարչության խորհրդանիշն է և Աստծու ու Նրա ընտրյալ ժողովրդի միջև եղող նշանը: «Ճշմարտությունը» ներկայացված է այն երեք տառերով, որոնցով սկսվում են արարչության այդ վերջին երեք բառերից յուրաքանչյուրը: Վկայությունը շեշտում է, թե որքան նշանակալի և կարևոր է շաբաթի ճշմարտությունը, սակայն նույնքան խորիմաստ է նաև այն, որ այդ երեք տառերը ներկայացնում են առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների լուրերի երեք քայլերը: Այսպիսով, հենց Աստվածաշնչի առաջին իսկ հատվածում շաբաթը, որպես Աստծու արարչագործ գործության նշան, նաև ներկայացվում է որպես ժամանակների վերջում փորձության հարցը: Աստվածաշնչի վերջին գիրքը երրորդ վկայությունն է տալիս՝ Հովհաննեսի իր Ավետարանում բերված վկայությանը ընկերակցելու համար:

Հովհաննեսը՝ Ասիայում գտնվող յոթ եկեղեցիներին. շնորհք ձեզ և խաղաղություն՝ նրանից, որ է, որ էր, և որ գալու է, և նրա աթոռի առաջ եղող յոթ Հոգիներից, և Հիսուս Քրիստոսից, որ հավատարիմ վկան է, մեռելներից անդրանիկը և երկրի թագավորների իշխանը: Նրան, որ սիրեց մեզ և իր արյունով լվաց մեզ մեր մեղքերից, և մեզ թագավորներ ու քահանաներ դարձրեց Աստծո և իր Հոր համար,— նրան փառք և իշխանություն հավիտյանս հավիտենից: Ամեն: Ահա, նա գալիս է ամպերով, և ամեն աչք պիտի տեսնի նրան, նաև նրանք, որ խոցեցին նրան. և երկրի բոլոր ցեղերը պիտի ողբան նրա պատճառով: Այո՛, ամեն: Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբը և վերջը, ասում է Տերը, որ է, որ էր, և որ գալու է՝ Ամենակալը:

Ես՝ Հովհաննեսս, որ նաև ձեր եղբայրն եմ և ընկերակիցը նեղության մեջ, և Հիսուս Քրիստոսի արքայության ու համբերության մեջ, գտնվում էի այն կղզում, որ կոչվում է Պատմոս, Աստծո խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Տիրոջ օրը Հոգու մեջ էի, և իմ հետևից լսեցի մի մեծ ձայն՝ փողի ձայնի պես, որ ասում էր. «Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, առաջինը և վերջինը». և՝ «Ինչ որ տեսնում ես, գրի՛ր գրքի մեջ և ուղարկի՛ր Ասիայում գտնվող յոթ եկեղեցիներին՝ Եփեսոս, և Ջմյոտմիա, և Պերգամոս, և Թյատիրա, և Սարդիս, և Փիլադելփիա, և Լաոդիկեա»: Հայտնություն

1:4-11:

Հայտնության առաջին գլխի առաջին երեք համարները նույնացնում են վերջին նախագգուշացման պատգամը և ցույց տալիս, թե ինչպես է այդ պատգամը Աստծուց փոխանցվում մարդկությանը: Այն նաև ասում է, որ սա Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է՝ այդպիսով տարբերակելով Հայտնության գիրքը Դանիելի գրքից: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն:

«Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը միախառնվում են և ավարտվում: Այստեղ է Դանիելի գրքի լրացումը: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն: Կնքված գիրքը ոչ թե Հայտնությունն է, այլ Դանիելի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին: Հրեշտակը պատվիրեց. «Իսկ դու, ով Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վերջի ժամանակը»: Դանիել 12:4»: Գործք Առաքելոց, 585.

Հայտնության գրքում կան մարգարեության գծեր, որոնք պետք է ճանաչվեն և գիծ առ գիծ միացվեն իրար: Այդ բոլոր մարգարեական գծերը ավարտվում են Հայտնության գրքում, սակայն կնքված գիրքը Հայտնության գիրքը չէր, և կնքվածը պարզապես Դանիելի գիրքը չէր, այլ Դանիելի գրքում կնքված էր «Դանիելի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին»:

«Վերջին օրերը» կարելի է հասկանալ ընդհանուր իմաստով, սակայն դրանք որպես ներշնչյալ խոսքեր հասկանալը (ինչպիսին դրանք են) պահանջում է, որ նաև քննենք՝ արդյոք «վերջին օրեր» արտահայտությանը կցված է մարգարեական խորհրդանշական նշանակություն: «Վերջին օրերը» մարգարեական պատմության որոշակի ժամանակաշրջան են, որն ունի բազմաթիվ հաստատող գծեր: Հույս ունեն մոտ ապագայում շարադրել այդ պատմությունը: Դա մասնավորապես 1798 թվականից մինչև շնորհի ժամանակի փակվելն ընկած պատմությունն է: Սա ճանաչելու ձևերից մեկն այն է, որ բառացի սրբաբանի ծառայության մեջ տարվա մեկ օր կար, որը ներկայացնում էր դատաստանը, և դա Քավության օրն էր: Այդ բառացի արարողությունը նախատիպում էր այն, ինչ Քույր Ուսյթը կոչում է հակատիպական Քավության օր: Մարգարեական կամ հոգևոր Քավության օրը ներկայացնում է փորձության ժամանակի «վերջին օրերը», այն ներկայացնում է վերջնական դատաստանի ժամանակաշրջանը:

Դանիելում եղած այն մարգարեությունը, որ կնքված էր, երկակի էր: Կա վերջին օրերին վերաբերող մի մարգարեություն, որը Միլլերականները ճանաչեցին, և որը հռչակում էր դատաստանի բացվելը: Դանիելի այդ հատվածը ներկայացված է ութերորդ և իններորդ գլուխների Ուլայ գետի տեսիլքով: Այն մյուս մարգարեությունը, որ Դանիելում կնքված էր, հռչակում է դատաստանի փակվելը, Ադվենտիզմի վախճանը, Միացյալ Նահանգների վախճանը և աշխարհի վախճանը: Այդ տեսիլքը ներկայացված էր Հիդդեկել գետով:

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ Աստծուց, տրվեց հատկապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկելի ափերին՝ Մենաարի

մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և կանխասված բոլոր իրադարձությունները շուտով տեղի կունենան»։ Testimonies to Ministers, 112, 113.

Ուլայի տեսիլքը բացվեց 1798 թվականին և վերաբերում է Աստծո սրբաբանին ու Նրա ժողովրդին։ Հիդդեկելի տեսիլքը բացվեց 1989 թվականին, երբ, ինչպես նկարագրված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարում, նախկին Խորհրդային Միությունը ներկայացնող երկրները սրբվեցին պապականության և Միացյալ Նահանգների կողմից, և այն վերաբերում է Աստծո ժողովրդի թշնամիներին։ Այս երկու տեսիլքները գործում են այնպես, ինչպես Հայտնության գրքի յոթ եկեղեցիներն ու յոթ կնիքները։ Մեկը եկեղեցու ներքին պատմությունն է, իսկ մյուսը՝ եկեղեցու արտաքին պատմությունը, և երկուսն էլ ընդգրկում են ամբողջ ժամանակահատվածը և «հատկապես» են «այս վերջին օրերի համար»։

Սակայն թեև մեզ ասվում է, որ Հայտնության գիրքը կնքված գիրքը չէ, մեզ նաև ասվում է, որ այն կնքված գիրք է։

«Հայտնությունը կնքված գիրք է, սակայն այն նաև բացված գիրք է։ Այն արձանագրում է այս երկրի պատմության վերջին օրերին կատարվելիք հրաշալի իրադարձությունները։ Այս գրքի ուսմունքները հստակ են, ոչ թե խորհրդավոր և անհասկանալի։ Դրանում շարունակվում է նույն մարգարեական գիծը, ինչ Դանիելում։ Որոշ մարգարեություններ Աստված կրկնել է՝ այդպիսով ցույց տալով, որ դրանց պետք է կարևորություն տրվի։ Տերը չի կրկնում այնպիսի բաներ, որոնք մեծ հետևանք չունեն»։ Manuscript Releases, h. 9, էջ 8։

Հայտնության գիրքը բացված է, որովհետև Դանիելի մարգարեությունները բացված են, և մարգարեությունների այն իսկ տողերը, որոնք բացվել են Դանիելում, նույն այն տողերն են, որոնք գտնվում են Հայտնության մեջ։ Այն, ինչ կնքված էր Հայտնության գրքում, Հայտնության մի մասն էր, հատկապես առնչվող Աստծո ժողովրդին «վերջին օրերում»։ Երբ Քույր Ուլայթը գրեց այս հայտարարությունը, «յոթ որոտները» նրա գրելու ժամանակ դեռևս կնքված էին, ուստի նա գրեց, որ «այն կնքված գիրք է»։ Նա նաև ասաց, որ Դանիելի գիրքը «այն գիրքն էր, որ կնքված էր»՝ անցյալ ժամանակով։ Նրա համար այն բացվել էր 1798 թվականին։

Նրա կենդանության օրոք այն, ինչ կնքված էր յոթ որոտների վերաբերյալ, պարզապես յոթ որոտներով ներկայացված ապագա իրադարձությունները չէին, այլ նախ և առաջ այն, որ «յոթ որոտները» ներկայացնում են, թե ադվենտիզմի սկիզբը զուգահեռ է ադվենտիզմի ավարտին։ «Յոթ որոտները» բացահայտում են Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը հասկանալու համար անհրաժեշտ ամենակարևոր մարգարեական կանոնը, և միաժամանակ բացահայտում են Աստծու էության և բնավորության մի հատկանիշ, այն է՝ որ Նա է ամեն ինչի սկիզբն ու վերջը։ Մարգարեությունը ցույց է տալիս, որ կա նպատակային զարգացում այն ճշմարտությունների, որոնք կապված են Աստծու էության և բնավորության հետ։

Հիսուսը, երբ ներկայացվում է որպես «Հուդայի ցեղի Առյուծ», խորհրդանշում է այն գործը, որ Նա իրականացնում է՝ պատմության ընթացքում ճշմարտությունը

բացահայտելով աստիճանական և համակարգված կերպով: Նա կնքում է մարգարեական խոսքը մինչև այն ժամանակը, երբ այն պետք է հասկացվի: Նա կնքում և բացում է ճշմարտությունը՝ խրատի նպատակով: Որպես Պալմոնի՝ Հիսուսը Սքանչելի Հաշվողն է, ժամանակի Տերը, որ վերահսկում է His-story-ն: Որպես Ալֆա և Օմեգա՝ Նա, ի թիվս այլ բաների, լեզվի Տերն է: Որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ՝ Նա է Նա, ով վերահսկում է, թե երբ է ճշմարտությունը բացահայտվում մարդկանց:

Հայտնության գրքի առաջին գլխում, առաջին երեք համարներից հետո, Աստվածությունը ներկայացվում է որպես երեք տարբեր էություններ:

Հովհաննեսը՝ Ասիայում գտնվող յոթ եկեղեցիներին. շնորհք ձեզ և խաղաղություն,

նրանից, որ կա, որ էր և որ գալու է.

և այն յոթ Հոգիներից, որոնք նրա գահի առաջ են.

Եվ Հիսուս Քրիստոսից, որ հավատարիմ վկան է, մեռելներից առաջնածինը և երկրի թագավորների իշխանավորը: Հայտնություն 1:4, 5.

Աստվածաշնչի վերջին գրքի ներածությունը հստակ ողջույն է հղում Աստծո եկեղեցուն, որը նույնականացնում է Հորը, Հոգուն և Որդուն: Աստծո Խոսքի ավարտը կրկնում է սկիզբը և, այդպիսով, շեշտադրում է Աստվածության ճիշտ ըմբռնման նշանակությունը: Սա արվում է նրանց համար, ովքեր պիտի լինեն փիլադելփիացիներ և կազմեն հարյուր քառասունչորս հազարը: Նրանք ուխտի վերջին ժողովուրդն են, որոնց նախապատկերները տրված են եղել ուխտի պատմության ողջ ընթացքում: Այդ վկաները, ի թիվս այլ ճշմարտությունների, հաստատում են, որ Աստված մարգարեական պատմության ողջ ընթացքում աստիճանաբար ձգտել է խորացնել Իր բնության և Իր բնավորության մասին գիտությունը:

Աստծո գիտության պակասի՝ Աստվածաշնչի մեջ եղած ամենամեծ խորհրդանիշը փարավոնն էր, որ ներկայացնում էր Եգիպտոսը՝ ամբողջ աշխարհի և, հետևաբար, ողջ մարդկության խորհրդանիշը: Այդ նշանաբարը սկիզբ է դնում գործընթացին բառացի Իսրայելի սկզբում, երբ Աստված ձգտում էր հայտնի դարձնել Իր անունը: Բառացի Իսրայելի վերջում Աստծո անվան շուրջ եղած հակամարտությունը կրկնվեց: Բառացի Իսրայելի վերջում Հիսուսն Իր հարաբերությունը հրեաների հետ նշանավորեց՝ նույնացնելով Դավթի պատմությունը և կիրառելով «առաջին հիշատակության կանոնը»՝ որպես հրեաների լաոդիկեական կուրության վերաբերյալ վերջնական հայտարարության ներկայացում: Նրանք չէին կարող հասկանալ, թե Նա ինչ էր ասում, որովհետև չգիտեին Ալֆայի և Օմեգայի կանոնը, և չէին ճանաչում նաև իրենց առաջ կանգնած Ալֆային և Օմեգային:

Հոգևոր Իսրայելի սկզբում զուգահեռվում է այն հակամարտությունը, որ նախապատկերված է Մովսեսի պատմության մեջ: Քանի որ ադվենտիզմն անցել է «վերջին օրերի» պատմության միջով, բազմաթիվ հնարավորություններ են տրվել՝ ավելի լիովին ըմբռնելու Ալֆան և Օմեգան, ճիշտ այնպես, ինչպես եղել էր հին Իսրայելի պարագայում: Կգա մի կետ, երբ ադվենտիզմի վերջում այլևս ոչ մի հարց չի տրվի,

ինչպես եղավ Քրիստոսի օրերում:

Վերադառնալով Հայտնության առաջին գլխի այդ հատվածին՝ տեսնում ենք, որ շնորհն ու խաղաղությունը ուղարկվում են Նրանից, Ով է, և Ով էր, և Ով գալիս է, ինչպես նաև յոթ Հոգիներից և նաև Հիսուսից: Աստվածությունը ներկայացված է որպես Հիսուս, յոթ Հոգիները և Նա, Ով է, և Ով էր, և Ով գալիս է, և այսպիսով մեզ հնարավորություն է տրվում իմանալու, որ հենց Հայրն է կրում այն հատկանիշները, որոնք ներկայացված են որպես Նա, Ով է, էր և գալիս է: Այդ հատկանիշները ներկայացնում են Աստծու հավիտենական բնությունը: Նա միշտ գոյություն է ունեցել, և ութերորդ ու իններորդ համարներում հենց այդ հատկությունը հատակորեն վերագրվում է Հիսուսին:

«Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբը և վերջը,— ասում է Տերը,— որ կա, և որ էր, և որ գալու է, Ամենակալը»: Ես՝ Հովհաննեսս, որ նաև ձեր եղբայրն եմ և հաղորդակիցը նեղության, և Հիսուս Քրիստոսի արքայության ու համբերության մեջ, գտնվում էի այն կղզում, որ կոչվում է Պատմոս՝ Աստծու խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Տիրոջ օրը Հոգու մեջ էի, և իմ հետևից լսեցի բարձր ձայն, ինչպես փողի ձայն, որ ասում էր. «Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, առաջինը և վերջինը. և ինչ որ տեսնում ես, գրի՛ր գրքի մեջ և ուղարկի՛ր Ասիայի յոթ եկեղեցիներին՝ Եփեսոս, և Ջմյուռնիա, և Պերգամոն, և Թիատիրա, և Սարդիս, և Փիլադելփիա, և Լաոդիկեա»: Հայտնություն 1:8–11:

Նրանք, ովքեր ունեն Աստվածաշունչ, որտեղ Հիսուսի խոսքերը տպագրված են կարմիր գույնով, գիտեն, որ ութերորդ և տասնմեկերորդ համարներում խոսողը Հիսուսն է: Այդ համարներում Հիսուսը վկայում է, որ Ինքն ունի Հոր նույնական հավիտենական բնությունը, երբ Իրեն բնորոշում է որպես «Տեր, որ կա, և որ էր, և որ պիտի գա», և Հիսուսը նաև ավելացնում է, որ Ինքն է «Ամենակարողը»:

Հայտնության գրքի հենց սկզբում, այն գրքի, որ հայտարարում է, թե սա Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է, Հիսուսի ասած առաջին իսկ բանը սա է. որ Նա է Ալֆան և Օմեգան, որ Նա ևս հավիտենական է, ինչպես Հայրը, և որ Նա նույնպես Ամենակալ Աստված է: Աստծո բնության հատկությունները հենց առաջին խոսքերն են, որ Հիսուսից հնչում են Հայտնության գրքում: Այդ հատկությունները ուղղակի գայթակղության քարեր են Աղվենտիստների համար, որոնք դեռևս պաշտպանում են Աստվածության վերաբերյալ սկզբնական դիրքորոշումը: Նրանք հավատում են, որ եղել է մի ժամանակ, երբ Հայրը առաջ բերեց Իր Որդուն:

Հայտնության գրքի վերջը համընկնում է Հայտնության գրքի սկզբին:

Երկրորդ Գալուստը հաջորդում է Աստվածության նկարագրությանը: Քսաներկուերորդ գլխում տեսնում ենք, որ գրքի ավարտը համահունչ է գրքի սկզբին, և տասներկուերորդ համարը զուգահեռվում է առաջին գլխի յոթերորդ համարին՝ հղում անելով Երկրորդ Գալուստին:

Եվ ահա, շուտով գալիս եմ, և իմ վարձատրությունն ինձ հետ է՝ յուրաքանչյուրին հատուցելու ըստ իր գործի: Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբն ու վերջը, առաջինն ու վերջինը: Երանի՛ նրանց, որ կատարում են Նրա պատվիրանները, որպեսզի

իրավունք ունենան կյանքի ծառին և դարպասներով մտնեն քաղաքը: Իսկ դրսում են շները, և կախարդները, և պոռնիկները, և մարդասպանները, և կռապաշտները, և ամեն ոք, ով սիրում և գործում է սուտը: Ես՝ Հիսուսս, իմ հրեշտակին ուղարկեցի, որպեսզի եկեղեցիներում ձեզ վկայի այս բաները: Ես եմ Դավթի արմատն ու սերունդը, պայծառ առավոտյան աստղը: Եվ Հոգին ու հարսը ասում են. «Եկ»: Եվ լսողը թող ասի. «Եկ»: Եվ ծարավողը թող գա: Եվ ով կամենա, թող ձրի առնի կյանքի ջուրը: Հայտնություն 22:12–17:

Երկրորդ Գալստյանը հղում կատարելուց հետո Հիսուսը, ինչպես Հայտնության առաջին գլխում, նույնացնում է Իրեն որպես Ալֆա և Օմեգա: Ապա Նա հավելում է այն տարբերակումը նրանց միջև, ովքեր պիտի լսեին և ովքեր պիտի չլսեին, թե ինչ էր Հոգին ասում եկեղեցիներին: Նա հղում է անում հաղորդակցության այն ընթացքին, որ ներկայացված է առաջին գլխի առաջինից երրորդ համարներում, նշելով, որ Ինքը Գաբրիելին ուղարկեց այդ պատգամով Հովհաննեսի մոտ:

Այնուհետև Նա վերադառնում է այն վերջին հայտարարությանը, որ արել էր դպիրներին և փարիսեցիներին հին Իսրայելի վախճանին: Նա միմյանց է կապում բառացի և հոգևոր Իսրայելի երկու վախճանները՝ Հայտնության գրքում «վերջին օրերում» ապրողների համար պատասխանելով այն հարցին, ինչը հրեաները իրենց «վերջին օրերում» չկարողացան հասկանալ: Նա ասում է, որ Ինքը Դավթի արմատն է (սկիզբը) և սերունդը (վերջը): Դավթի և նրա Տիրոջ թեման այն վերջին հայտարարությունն էր, որ Հիսուսը արեց վիճաբանող հրեաներին, և այն նախատիպավորում է վերջին օրերում ապրողների համար վերջնական հոչակումը, որոնք, ըստ Փիլադելֆիայի եկեղեցուն ուղղված պատգամի, ասում են, թե հրեաներ են, բայց չեն:

Ահա, սատանայի ժողովարանից եղողներին, որոնք ասում են, թե հրեաներ են, բայց չեն, այլ ստում են, ահա նրանց պիտի ստիպեմ գալ և երկրպագել քո ոտքերի առաջ, և ճանաչել, որ ես սիրել եմ քեզ: Քանի որ դու պահեցիր իմ համբերության խոսքը, ես էլ քեզ պիտի պահեմ փորձության ժամից, որ գալու է ամբողջ աշխարհի վրա՝ փորձելու երկրի վրա բնակվողներին: Հայտնություն 3:9, 10.

Սրբերի ոտքերի մոտ երկրպագողները Լաոդիկիայի ադվենտիստներն են, որոնք Տիրոջ բերանից դուրս են թքվել:

«Դու կարծում ես, թե նրանք, ովքեր երկրպագում են սրբի ոտքերի առաջ (Հայտնություն 3:9), ի վերջո կփրկվեն: Այստեղ ես պետք է չհամաձայնեմ քեզ հետ, որովհետև Աստված ինձ ցույց տվեց, որ այս դասը դավանությամբ ադվենտիստներ էին, որոնք ընկել էին, և «վերստին իրենց համար խաչեցին Աստծո Որդուն և հրապարակավ ամոթի մատնեցին նրան»: Եվ «փորձության ժամին», որը դեռ գալու է՝ յուրաքանչյուրի ճշմարիտ բնավորությունը ի հայտ բերելու համար, նրանք կիմանան, որ հավիտյան կորած են. և հոգու տագնապից ընկճված՝ նրանք կխոնարհվեն սրբի ոտքերի առաջ»: Word to the Little Flock, 12.

Ըստ Աստվածաշնչի և Մարգարեության Հոգու՝ նրանք, ովքեր երկրպագում են սրբերի ոտքերի առաջ, սատանայի ժողովարանի անդամներ են: Նրանք պնդում են, թե

հրեաներ են, բայց չեն: Արդար Ադվենտիստներին դիմում է արվում Ֆիլադելֆիայի եկեղեցում: Հարյուր քառասունչորս հազարը Ֆիլադելֆացիներ են, իսկ նրանք, որ ասում են՝ հրեաներ են, բայց չեն՝ Լատդիկեցիներ են: «Վերջին օրերում» հավատարիմ մարդկանց երկու դաս կա՝ հարյուր քառասունչորս հազարը և նրանք, որ նահատակներ են: Յոթ եկեղեցիներից միայն երկուսն են, որ գերծ են որևէ հանդիմանությունից: Մեկը Ֆիլադելֆիան է, որը ներկայացնում է նրանց, ովքեր երբեք չեն մեռնում, իսկ մյուսը՝ Զմյուռնիան, որը ներկայացնում է հավատարիմ նահատակներին: Նահատակները և նրանք, որ չեն մեռնում՝ Զմյուռնիան և Ֆիլադելֆիան, յոթից միակ եկեղեցիներն են, որոնց տրված պատգամին որևէ դատապարտություն կցված չէ: Սակայն երկու եկեղեցիներն էլ ստիպված էին առնչվել նրանց հետ, ովքեր պնդում էին, թե հրեաներ են, բայց չէին: Այդպես է, որովհետև նրանք բոլորը «վերջին օրերում» նույն եկեղեցու անդամներն են՝ առերեսվելով միևնույն հանգամանքներին. մի դաս, որ վիճակված է վկայելու իր արյամբ՝ Կերպարանափոխության լեռան վրա Մովսեսով ներկայացված, և մյուս դասը՝ ներկայացված Եդիայով, որը երբեք չմեռավ:

Եվ Զմյուռնիայի եկեղեցու հրեշտակին գրիր. «Այսպես է ասում առաջինը և վերջինը, որ մեռավ և կենդանացավ. Գիտեմ քո գործերը, նեղությունը և աղքատությունը (բայց դու հարուստ ես), և գիտեմ այն մարդկանց հայհոյությունը, որոնք ասում են, թե հրեաներ են, բայց չեն, այլ Սատանայի ժողովարանն են: Մի՛ վախեցիր այն բաներից, որ պիտի չարչարվես. ահա սատանան ձեզնից ոմանց պիտի գցի բանտ, որպեսզի փորձվեք, և տասն օր նեղություն պիտի ունենաք. հավատարիմ եղիր մինչև մահ, և քեզ կյանքի պսակը պիտի տամ»: Հայտնություն 2:8-10.

Երբ Հիսուսը նկարագրում է Զմյուռնիայի եկեղեցու սոսկալի վիճակները, Նա անում է միայն մեկ դրական նկատառում, երբ ասում է. «բայց դու հարուստ ես», այդպիսով նրանց հակադրելով սատանայի ժողովարանի անդամներին, որոնք հարուստ չեն: Հայտնության մեջ նրանք, ովքեր ադվենտիստ են և կարծում են, թե հարուստ են, բայց այդպիսին չեն, այն հրեաներն են, որոնք ասում են, թե հրեաներ են, բայց չեն, որովհետև նրանք Լատդիկիայի Յոթերորդ օրվա ադվենտիստներ են:

Հայտնության գրքի սկզբում Աստվածությունը ներկայացված է որպես երեք Անձ, իսկ Հայտնության գրքի վերջում Հիսուսը և Հոգին հիշատակվում են ուղղակիորեն, բայց ոչ Հայրը: Սա նշանակություն չունի, որովհետև «տող առ տող» սկզբունքը, միացած այն հանգամանքին, որ առաջինը լուսաբանում է վերջինը, պահանջում է, որ Հայրը ճանաչվի Հայտնության վերջին համարներում, քանի որ Նա արդեն իսկ նույնացված է որպես այնտեղ գտնվող՝ առաջին համարներում: Սա ոչնչով չի տարբերվում Հովհաննեսի Ավետարանի առաջին գլխից, որտեղ Հովհաննեսը ուղղակիորեն չի նույնացնում Հոգուն, սակայն հասկացվում է, որ Հոգին այնտեղ է, որովհետև Հոգին այնտեղ էր հենց այն առաջին անգամ, երբ գրվեց «սկզբում» արտահայտությունը: Հովհաննեսի ավետարանական վկայությունը առաջին գլխում սկսվում է նույնաբառ արտահայտությամբ՝ «սկզբում»:

«Սկիզբը» մարգարեական խորհրդանիշ է և պետք է գնահատվի մարգարեական կանոններով, ներառյալ՝ տող առ տող սկզբունքով: Մովսեսի սկիզբը Հովհաննեսի

Ավետարանի սկզբն է, Հայտնության գրքի սկիզբն է, և նաև Հայտնության վախճանն է: Այդ չորս գծերից երկուսում երկնային երրորդության երեք Անձերն էլ նույնացվում են, իսկ մի գծում (Հովհաննեսի Ավետարանում) Հոգին կարող է բացակայել, և չորրորդ գծում Հայրն է բացակայում, սակայն երբ դրանք միավորվում են, բոլոր չորս գծերում ներկայացվում են երեք Աստվածային Անձերն էլ:

Քրիստոսը եկավ, որպեսզի հայտնի դարձնի Հորը, և Սուրբ Հոգին եկավ, որպեսզի հայտնի դարձնի Որդուն: Երեքն էլ հավիտենական զոհողություններ կատարեցին: Հայրն այնպես սիրեց աշխարհը, որ տվեց Հիսուսին, Հիսուսն այնպես սիրեց աշխարհը, որ համաձայնեց Իր վրա վերցնել, հավիտյանս, Իր իսկ ստեղծածների մարմինը: Ի՞նչպիսի տրում է ներկայացված այն արարքում, որով Արարիչը ընտրեց դառնալ Իր ստեղծագործության մի մասը: Աստվածության երրորդ Անձը տվեց Ինքն Իրեն, որովհետև ընդունել է ապրել ստեղծված էության՝ մարդկություն կոչվածի ներսում՝ ողջ հավիտենության ընթացքում:

Հավանաբար հենց այս պատճառով է, որ Սուրբ Հոգին բազմիցս առնչվում է Աստծո ժողովրդի խորհրդանիշների հետ: Նա Աստվածության այն Անձն է, որ պետք է բնակվի մարդկային արարածի հետ: Ուստի Սուրբ Գրքերում Սուրբ Հոգու խորհրդանիշները շատ հաճախ ներկայացվում են այնպիսի խորհրդանիշով, որը ներկայացնում է թե՛ Սուրբ Հոգին, թե՛ մարդկությանը: Սկզբում Հոգին շարժվում էր ջրերի վրա:

Եվ նա ասաց ինձ. «Այն ջրերը, որ դու տեսար, որոնց վրա պոռնիկը նստած է, ժողովուրդներ են, բազմություններ, ազգեր և լեզուներ»: Հայտնություն 17:15:

Մովսեսի կողմից կանգնեցված սրբարանում եղած կահավորանքներից միակ առարկան, որի համար գործավորների հետևելու հատուկ մանրամասն օրինակ չէր տրված, յոթաձյուղ աշտանակն էր: Աշտանակը ներկայացնում է մարդկայնության միությունը աստվածության հետ: Այդ պատճառով էլ աշտանակի կառուցվածքն էր սրբարանի միակ առարկան, որի ձևավորմանը մարդկանց ներդրումը թողնված էր: Այն յոթ աշտանակները, որոնց մեջ Քրիստոսը շրջում է, նույնացվում են յոթ եկեղեցիների հետ, սակայն աշտանակը սնվում էր յուղով, որը ներկայացնում է Սուրբ Հոգին, և այն մոմերի պատրույգները, որոնք կրակը պահում էին՝ լույս տալու համար, պատրաստված էին քահանաների գործած սպիտակ կտավե հանդերձներից, որոնք ներկայացնում են Քրիստոսի արդարությունը, որ շողում է որպես աշխարհի լույս: Աստծու ժողովուրդը աշխարհի լույսն է, սակայն այդ լույսը սնվում է միայն Սուրբ Հոգու յուղով: Սուրբ Հոգին Սուրբ Գրքերում Նրան տրված նկարագրություններում հաճախ առնչվում է մարդկանց հետ:

Եվ գահից ելնում էին փայլատակություններ և որոտումներ և ձայներ. և գահի առջև յոթ կրակեղեն ճրագներ էին վառվում, որոնք Աստծու յոթ Հոգիներն են: Հայտնություն 4:5.

Այստեղ յոթ ճրագները նույնացվում են «Աստծու յոթ Հոգիների» հետ, մինչդեռ մեզ ասվում է, որ յոթ աշտանակները յոթ եկեղեցիներն են:

Այն խորհուրդը յոթ աստղերի, որ տեսար իմ աջ ձեռքում, և յոթ ոսկե աշտանակների: Յոթ աստղերը յոթ եկեղեցիների հրեշտակներն են, և յոթ աշտանակները, որ տեսար, յոթ եկեղեցիներն են: Հայտնություն 1:20:

Յոթ մոմակալները և՛ յոթ Հոգիներն են, և՛ Աստծո եկեղեցին:

Եվ տեսայ, և ահա գահի և չորս կենդանիների մեջտեղում, և ծերերի մեջտեղում կանգնած էր մի Գառ, որպես թե մորթված, որ ուներ յոթ եղջուր և յոթ աչք, որոնք Աստծու յոթ Հոգիներն են՝ ուղարկված ամբողջ երկրի վրա: Հայտնություն 5:6.

Յոթ եղջուրներն ու յոթ աչքերը նաև Սուրբ Հոգին են, որ ուղարկվում է ամբողջ երկիրը, և երբ քրիստոնյան մկրտվում է, նա ևս ուղարկվում է ամբողջ երկիրը, որովհետև մկրտվել է Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու անունով: Կիրականորյա օրենքի ճգնաժամի նահատակների, ինչպես նաև 1844 թվականից ի վեր արդի հոգևոր Իսրայելում հավատքի մեջ մեռած բոլոր նրանց վերաբերյալ հռչակված օրհնության մեջ հենց Հոգին է, որ նրանց թաղման համար գովեստի խոսքն է ասում, երբ ասում է. «Այո՛», «որպեսզի հանգստանան իրենց վաստակներից», որովհետև Նա նրանց վաստակների ժամանակ ներկա էր՝ մինչև իսկ այն պահը, երբ նրանք իրենց կյանքը դրեցին:

Եվ լսեցի մի ձայն երկնքից, որ ասում էր ինձ. Գրիր. Երանի այն մեռյալներին, որ այսուհետև Տիրոջ մեջ են մեռնում: Այո՛, ասում է Հոգին, որպեսզի հանգստանան իրենց աշխատություններից, և նրանց գործերը հետևում են նրանց: Հայտնություն 14:13.

Դիտելով Հայտնության գրքի ավարտն ու սկիզբը, Աստվածաշնչի սկիզբը և Հովհաննեսի ավետարանի սկիզբը՝ մենք տեսնում ենք, որ Աստվածության բոլոր երեք Անձերն էլ ներկայացված են, թեև Հայրն այնտեղ է՝ հիմնված «գիծ առ գիծ»-ի կիրառության վրա: Որդին այնտեղ է՝ Իրեն նույնացնելով որպես Ալֆա և Օմեգա:

Եթե մենք գիտակցենք, որ մարդկության միավորումը աստվածության հետ Սուրբ Հոգու և մարդկության միավորումն է, ապա կարող ենք հասկանալ, թե ինչու Սուրբ Հոգու խորհրդանիշները կապված են մարդկության խորհրդանիշների հետ: Այս տեսանկյունը մտքում պահելով՝ վերադառնում ենք այն երկու «սկզբներում»-ներին, որոնց այնքան հաճախ ենք անդրադարձել:

Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը: Եվ երկիրը անտեսանելի ու ամայի էր, և խավարը կար անդունդի երեսին: Եվ Աստծու Հոգին շրջում էր ջրերի երեսին: Եվ Աստված ասաց. Թող լույս լինի: Եվ լույս եղավ: Եվ Աստված տեսավ լույսը, որ բարի է. և Աստված բաժանեց լույսը խավարից: Ծննդոց 1:1–4.

Սկզբում էր Բանը, և Բանը Աստծու մոտ էր, և Բանն Աստված էր: Նա սկզբում Աստծու մոտ էր: Ամեն ինչ նրանով եղավ, և առանց նրա եղածներից ոչինչ չեղավ: Նրանում կյանք կար, և կյանքը մարդկանց լույսն էր: Եվ լույսը խավարի մեջ է փայլում, և խավարը նրան չընկալեց: Հովհաննես 1:1–5.

Օգտագործելով «սկզբում» արտահայտության այս երկու վկաները՝ Աստված՝ Խոսքը, որ ամեն բան ստեղծեց, նաև տվեց Իր կյանքը, որովհետև «Նրա մեջ կյանք կար», և Նրա

կյանքը մարդկանց «լույսն» էր: Արարված մարդու «լույսը» Արարչի արդարությունն է: Արարչի արդարությունը սրբարանի մոմակալների ճրագների պատրույզն է:

Եվ նրան տրվեց, որ նա զգեստավորվի մաքուր և ճերմակ բեհեզով, որովհետև բեհեզը սրբերի արդարությունն է: Հայտնություն 19:18.

Յուզը, որ սնուցում է պատրույզը, խորհրդանշում է Սուրբ Հոգու գործունեությունը հավատացյալի կյանքում: Սկզբում երկիրը խավար էր, և լույս չկար: Այնուհետև Հիսուսը տվեց Իր կյանքը՝ այն կյանքը, որ Իր մեջ էր, որպեսզի մարդկանց համար լույս լիներ:

Եվ երկրի վրա բնակվող բոլոր մարդիկ պիտի երկրպագեն նրան, որոնց անունները գրված չեն աշխարհի սկզբից սպանված Գառան կյանքի գրքում: Հայտնություն 13:8.

Երբ Հիսուսը կամեցավ լինել զոհ մարդկության համար, Նա տվեց Իր կյանքը, որպեսզի մարդիկ լույս ունենան: Ինչպես այս երկու հատվածներում է, ամեն անգամ, երբ լույս է ներմուծվում, այդ լույսը ծնում է երկրպագուների երկու դաս՝ ներկայացված լույսով և խավարով, օրվա զավակներով կամ գիշերվա զավակներով:

Բայց դուք, եղբայրներ՝ իսավարի մեջ չեք, որպեսզի այն օրը ձեզ վրա գա ինչպես գող: Դուք բոլորդ լույսի որդիներ եք և օրվա որդիներ. մենք ո՛չ գիշերվանից ենք, ո՛չ էլ խավարից: Ա Թեսաղոնիկեցիներ 5:4, 5.

Երբ մենք ճանաչում ենք այն մոտիկ հավիտենական հարաբերությունը, որ Սուրբ Հոգին ունի օրվա զավակների հետ, կարող ենք հասկանալ, թե ինչու են թե՛ Աստծո զավակների, թե՛ Սուրբ Հոգու խորհրդանիշներն այդքան սերտորեն առնչված: Հայտնության վերջին հատվածում մենք տեսնում ենք Հիսուսին որպես Ալֆա և Օմեգա, տեսնում ենք Հորը՝ տող առ տող կիրառության միջոցով, և Սուրբ Հոգին տալիս է Իր մասին Իր վերջին խորհրդանշական ներկայացումը, որովհետև հին ժամանակների սուրբ մարդիկ խոսեցին՝ Սուրբ Հոգուց մղված լինելով: Ծննդոցում Իր մասին Նրա առաջին հայտարարությունը ցույց է տալիս Նրան՝ սահելով ջրերի վրա, կամ սահելով մարդկության վրա, և Իր մասին Նրա վերջին հիշատակությունն այսպես է:

Եվ Հոգին ու հարսը ասում են. «Եկ»: Եվ ով լսում է, թող ասի. «Եկ»: Եվ ով ծարավ է, թող գա: Եվ ով կամենում է, թող կյանքի ջուրը ձրի առնի: Հայտնություն 22:17.

Սկզբից մինչև վերջ Սուրբ Հոգին ներկայացվում է մարդկության հետ առնչությամբ, որովհետև օրվա զավակները ներկայացնում են աստվածայնության և մարդկայնության միություն: Պողոսը, ինչպես և Եսայիան, ցույց է տալիս, որ մարդիկ անոթներ են, և սրբարանում կանգնած աշտանակներն ունեին անոթներ, որոնց մեջ դրվում էր պատրույզը, և յուզը հոսում էր դեպի անոթները՝ մատակարարելու այն վառելիքը, որն անհրաժեշտ էր դրսևորելու այն լույսը, որ Քրիստոսի արդարությունն է: Մենք Սուրբ Հոգու անոթներն ենք՝ Աստվածության երրորդ Անձի, ինչպես դա նշված է Աստծո Խոսքի սկզբից մինչև վերջը, և նույնքան հստակորեն՝ Մարգարեության Հոգու գրություններում:

Երկրորդ հրեշտակի պատգամում, որը կատարվեց ադվենտիզմի սկզբում և վախճանում, կան երկու հստակ պատգամներ՝ մեկը եկեղեցու համար, և մեկը՝ աշխարհի: